

Sygn. akt VI Ka 467/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 listopada 2014 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Tomasz Skowron

Protokolant Anna Potaczek

po rozpoznaniu w dniu 7 listopada 2014 r.

sprawy **M. C.**

obwinionego z art. 97 kw

z powodu apelacji, wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Lubaniu

z dnia 20 czerwca 2014 r. sygn. akt II W 193/14

zmienia zaskarżony wyrok wobec obwinionego M. C. w ten sposób, że na podstawie art. 97 kw wymierza mu karę nagany,

zwalnia obwinionego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 467/14

UZASADNIENIE

M. C. został obwiniony o to, że:

w dniu 08 października 2013 r. około godziny 14:34 w L. przy ulicy (...) woj. (...) poruszał się rowerem po chodniku w miejscu gdzie jest to niedozwolone, tj. o czyn z art. 97 k.w. w zw. z art. 33 ust.5 ustawy Prawo o Ruchu Drogowym,

w tym samym miejscu, czasie i okolicznościach jak w pkt. 1, poruszając się rowerem nie stosował się do znaku D-3, tj. o czyn z art. 92 § 1 k.w.

Sąd Rejonowy w Lubaniu wyrokiem z dnia 20 czerwca 2014 r. w sprawie o sygn. akt IIW 193/14:

uznał obwinionego M. C. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt 1 części wstępnej wyroku stanowiącego wykroczenie z art. 97 k.w. w zw z art. 33 ust.5 ustawy Prawo o Ruchu Drogowym i za to na podstawie art. 97 k.w. wymierzył mu karę grzywny w kwocie 200 zł (dwustu złotych),

uniewinnił obwinionego M. C. od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt 2 części wstępnej wyroku,

na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w. zwolnił obwinionego w całości od zapłaty kosztów sądowych obciążając nimi Skarb Państwa, a na podstawie art. 17 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j.Dz.U.1983.49.223 z późn. zm.) nie wymierzył mu opłaty.

Z wyrokiem tym nie zgodził się obwiniony. W osobiście sporządzonej apelacji nie sprecyzował on zarzutów stawianych zaskarżonemu orzeczeniu. Z jej treści jednak wynika, że kwestionuje on ustalenia faktyczne leżące u podstaw

zaskarżonego wyroku , a polegające na przyjęciu, że w dniu 8 października 2013r. dopuścił się on popełnienia przypisanego mu wykroczenia polegającego na jeździe rowerem po chodniku.

Wniósł o ponowne rozpoznanie sprawy.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Nie znalazł potwierdzenia stawiany w apelacji obwinionego zarzut błędnych ustaleń faktycznych polegających na przypisaniu obwinionemu poruszania się rowerem po chodniku w miejscu niedozwolonym. Wbrew twierdzeniom skarżącego zeznania świadków A. N., S. G. i M. B. wprost wskazują, że krytycznego dnia M. C. wsiadł na rower stojący pod komendą a następnie pojechał nim chodnikiem w kierunku ul. (...). Dokonane przez sąd w trakcie postępowania przed sądem oględziny pozwoliły ponad wszelką wątpliwość na ustalenie, że świadkowie ci mogli obserwować chodnik i ulice przed komendą z okna pomieszczenia, w którym się znajdowali. Ocena wyżej wskazanych dowodów przeprowadzona w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku odpowiada kryteriom art. 7 k.p.k. i zasługuje na aprobatę ze strony sądu odwoławczego. W konsekwencji słusznie sąd odmówił wiarygodności wyjaśnieniom obwinionego. Sugerowana w apelacji hipoteza jakoby przedmiotowy zarzut postawiono obwinionemu z uwagi na jego konflikt z funkcjonariuszami (...) policji o nazwiskach P. i S. jest gołosłowna i nie znalazła potwierdzenia w żadnym dowodzie przeprowadzonym w sprawie.

Trafnie sąd rejonowy również przeanalizował przepis art. 33 ust. 5 ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. prawo o ruchu drogowym i wywiódł o niedopuszczalności poruszania się przez obwinionego chodnikiem w ustalonych okolicznościach niniejszej sprawy.

W związku z powyższym stwierdzić należy, że apelacja obwinionego co do zasady nie zasługiwała na uwzględnienie.

Kierunek apelacji obligował sąd odwoławczy do kontroli wyroku także w zakresie wymierzonej kary. W niniejszej sprawie orzeczona w stosunku do obwinionego M. C. kara 200zł. grzywny przy uwzględnieniu stopnia szkodliwości społecznej przypisanego mu czynu oraz sytuacji materialnej obwinionego jest karą rażąco surową. Zdaniem sądu odwoławczego wystarczającą karą za przypisany obwinionemu czyn z art. 97 k.w. będzie kara nagany.

Z uwagi na ciężką sytuację materialną obwinionego sąd okręgowy zwolnił go od ponoszenia kosztów za postępowanie odwoławcze (art. 624§1 k.p.k. w zw. z art.119 k.p. o w.).

Na marginesie należy zauważyć, że sporządzona przez M. C. osobista apelacja w swej treści uwłącza powadze pisma procesowego zawierając stwierdzenia i określenia, które nie powinny się w takim piśmie znajdować.

AP